

Αύριο όπως χθες

■ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Παριστάνουν τους ανήσυχους και τους έκπληκτους οι πάτρωνες των ευρωπαϊκών ελίτ ενώ όχι απλώς το ήξεραν αλλά στην ουσία το προετοίμαζαν το ακροδεξιό, κόμμα των Γερμανών. Ακροδεξιό αλλά με άνοιγμα στη Ρωσία. Απαραίτητη προϋπόθεση για να εκπληρωθεί ο προαιώνιος πόθος που αναφέρεται στον εθνικό τους ύμνο: Η Γερμανία «υπεράνω όλων»... με το ρωσικό πετρέλαιο. Ακόμα κι αυτό όμως είναι απλώς βιτρίνα. Δισεκατομμύρια επί δισεκατομμυρίων, σύμφωνα με τα διεθνή ΜΜΕ, πέφτουν μαζικά στο Ισραήλ που μετατρέπεται σε «αιχμή του δόρατος», σε επιθετική σκέψη-δράση, με αφανή αλλά άμεσο στόχο την Κίνα, ευρύτερα με τον αφυπνισμένο «Τρίτο Κόσμο». Εκεί όπου μαζεύεται το άμεσο ενδιαφέρον των ΗΠΑ για την επόμενη (παγκόσμια) σύγκρουση που αναδύεται αν και κανείς ακόμα στη Δύση, ιδίως στην Ευρώπη, δεν νοιάζεται να ενημερώσει τους Ευρωπαίους – οι πολίτες μένουν στο δημοκρατικό τους σκοτάδι, έρμαιοι και θύματα των κατά τα άλλα δημοκρατικά εκλεγμένων κυβερνήσεων τους. Η γειτονική μας Μέση Ανατολή είναι ήδη το επιλεγμένο στάδιο της αναμέτρησης με πρωταγωνιστή το Ισραήλ. Τις σημερινές εξελίξεις εγκαινίασε ο Τραμπ όταν αποφάσισε να κάνει ότι έκανε ο Ρούσβελτ, προσαρμοσμένο στα σημερινά. Τώρα, δηλαδή, ο Τραμπ πιέζει την Ευρώπη να ξεζουμιστεί οικονομικά χάριν της Ουκρανίας.

Τότε ο Ρούσβελτ καθυστέρησε να μπει στον πόλεμο και ήρθε να σώσει την Ευρώπη όταν πια είχε ήδη ξεζουμιστεί από τον Χίτλερ. Ο στόχος ήταν ο ίδιος: Για να κυριαρχήσουν οι ΗΠΑ έπρεπε η Ευρώπη, το παλαιό καπιταλιστικό κέντρο, να προσκυνήσει τους Αμερικάνους, τα νέα αφεντικά. Έπρεπε η Ευρώπη να πέσει στην αγκαλιά της Αμερικής κραυγάζο-

ντας «σώσε με». Ήδη στη διάρκεια του Πολέμου οι λεγόμενοι «πατέρες» της (υπόδουλης τότε) Ευρώπης (Σουμάν κ.λπ.) έτρεχαν στις ΗΠΑ και κάρφωναν στον Ρούζβελτ τον ντε Γκωλόντι απεργάζεται την ευρωπαϊκή ανεξαρτησία. Αυτό που βλέπουμε είναι ο εφιάλτης της επανάληψης όσων έζησαν οι άμεσοι πρόγονοί μας. Αν, στην πορεία, η Ευρώπη δι-

εκδικήσει όντως την αυτονομία της θα πάμε σε ενδοκαπιταλιστικό πόλεμο. Το φταίξιμο θα πέσει στους Γερμανούς – που δεν έχουν βαρεθεί να παίζουν το ρόλο του χρήσιμου ηλίθιου. Αλλά τον πόλεμο θα τον έχει προετοιμάσει ο δυτικός ιμπεριαλισμός με έδρα τις ΗΠΑ. Η Γαλλία της Δε Πέν και του Μελανσόν είναι απλώς το «ορεκτικό».

Αν ο ηττημένος ναζισμός επανεμφανίζεται σήμερα, σημαίνει ότι αυτό που μπήκε ως αντικαταστάτης, ο καπιταλισμός της Δύσης ή ο ανατολικοευρωπαϊκός «κομμουνισμός», αφήνουν μεγάλα κενά στις καρδιές των ανθρώπων, απέτυχαν.

Το μέλλον αόρατον

Αντίρροπες δυνάμεις συγκρούονται όπου ο κυρίαρχος –αλλά όχι ανίκητος– δυτικός καπιταλισμός θέλει να διατηρήσει τη θέση του ενώ ο πάλαι ποτέ λεγόμενος «Τρίτος Κόσμος» θέλει την αναπόφευκτη αναβάθμισή του. Πολλοί θα έλεγαν, για την ευκολία τους, ότι η Κίνα ηγείται του «Τρίτου Κόσμου». Επί Μάο, μάλλον θα ήταν έτσι. Αλλά επί Σι υπάρχουν αμφιβολίες. Ο Σι μπορεί να θεωρηθεί μια «δεξιά παρέκκλιση» (του Μαρξισμού) που ελέγχει τις ποικίλες πολιτικές τάσεις, αλλά ο «εσωτερικός αγώνας» συνεχίζεται και το μέλλον άγνωστο. Το ερώτημα είναι η μελλοντική στάση της Κίνας. Στο Ιράν, όπου έχει ζωτικό και άμεσο συμφέρον (πετρέλαιο), βοηθάει την ένοπλη αντίσταση της Τεχεράνης. Μέχρι ο δυτικός καπιταλισμός να αποδεχθεί την ιδέα ότι πρέπει να συμβιβαστεί με την Κίνα θα χρειαστεί χρόνος. Και περισσότερος χρόνος αν η Ρωσία και η Κίνα συνεχίσουν σταθερά να είναι σύμμαχοι. Αλλά αυτά είναι μια άλλη μακρά και άκρως ενδιαφέρουσα ιστορία. Υ.Γ.: Η Ελλάδα δεν είναι παίκτης. Είναι μπάλα. Το παιχνίδι το λέμε και κλωτσοσκουφι.

Με όχημα την ποίηση

Ανθολόγος: **Λουκάς Αξελός**

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ
(1900-1976)

Προοίμιο

Δεν τραγουδώ τους γυρισμούς των

καρβιών,
τ'αστέρια που κεντούν ηλιοτρόπια
στη ζώνη του καλοκαιριού.
Ούτε τα χελιδόνια που παν στον
ουρανό,
να πάρουν το αίμα μιας αυγής να
βάσουν τα λουλούδια...

Νύχτα σελλώνουν, νύχτα περνούν,
και την αυγή σκορπάνε
νάβρουν τα πλουμιστά πουλιά και τις
ψηλές γυναίκες,
που φέγγουν στα προσκέφαλα τη
νύχτα που κοιμούνται.
Φέγγουνε κι ονειρεύονται ένα

μεγάλο έρωτα,
ένα μεγάλο γιο.
Νάχει έναν ήλιο στα μαλλιά,
καθρέφτη ένα φεγγάρι.
Και τον αποτό στο πρόσωπο να του
φυλάει τον ύπνο.

Οι μνήμες άνοιξαν

Οι μνήμες άνοιξαν τα μάτια τους σαν
πεταλούδες
Τα φτερά μας σχηματίστηκαν επάνω
στον άνεμο

Μια ματιά καρφωμένη
Ανάμεσα σε δυο χαμόγελα

Καθαρό λουσμένο δάκρι

Μαθαίνουμε να ζούμε
Μαθαίνουμε να πεθαίνουμε
Παλιά ξεχασμένα πορτραίτα
Μέσα σε μια θύμηση

Ευλογημένα τα καινούργια χέρια
Οι ενωμένες μοναξιές.

Θάλασσα και ψυχή

Θάλασσα με τα μοναχικά και
λυπημένα
Πλοία, ψυχές νεκρών που

ταξιδεύουν.
Θάλασσα και ψυχή και ταραγμένη
αγάπη,
Νερά μας παίρνουν, άνεμοι μας παν.
Άπληστη, ακατάτμητη και
μοιρασμένη,
Σ'ώκεανό, σε πέλαο, σε κοχύλι.
Άπειρη και κατάστενη σε μια
σκαμμένη πέτρα.
Και ουρανό, σαν άλλη θάλασσα
πάνω στη θάλασσα,
Γαλάζιο αίμα και φτερό, γαλάζιο
ψάρι.
Ερωτική βροχή, ουράνια δίψα,
Έρωτα, πιο έρωτα, που τίποτα δε σε
χορταίνει.